
PIEŅEMTIE TEKSTI

P8_TA(2015)0052**Eiropas Centrālās bankas 2013. gada pārskats****Eiropas Parlamenta 2015. gada 10. marta rezolūcija par Eiropas Centrālās bankas 2013. gada pārskatu (2014/2157(INI))**

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Eiropas Centrālās bankas 2013. gada pārskatu,
  - ņemot vērā Eiropas Centrālo banku sistēmas un Eiropas Centrālās bankas Statūtus, it īpaši to 15. pantu,
  - ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 284. panta 3. punktu,
  - ņemot vērā Reglamenta 126. pantu un 132. panta 1. punktu,
  - ņemot vērā Ekonomikas un monetārās komitejas ziņojumu un Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas atzinumu (A8-0011/2015),
- A. tā kā Komisijas dienesti 2014. gada pavasarī prognozēja turpmāku eurozonas IKP samazinājumu 2013. gadā par 0,4 % (pēc samazinājuma 2012. gadā par 0,7 %) un tā kā Komisijas dienesti sagaida ekonomiskās situācijas uzlabošanos, prognozējot IKP palielināšanos 2014. gadā par 1,2 % un 2015. gadā par 1,7 %; tā kā 2014. gada rudenī Komisijas dienesti prognozēja jau mazāku izaugsmes tempu, sagaidot, ka IKP 2014. gadā palielināsies tikai par 0,8 % un 2015. gadā — par 1,1 %, dominējot izaugsmes samazināšanās riskiem;
- B. tā kā saskaņā ar rudens prognozi bezdarbs eurozonā palielinājās no 11,3 % 2012. gada beigās līdz 11,9 % 2013. gada beigās, un 2014. gadā saglabāsies augstā līmenī;
- C. tā kā dažādās dalībvalstīs bezdarba līmenis būtiski atšķiras, attiecīgajam rādītājam variējot no 5 % līdz 26 %; tā kā jauniešu bezdarba līmenis ir pat vēl augstāks, dažās dalībvalstīs sasniedzot pat 50 %; atzīmē, ka atšķirīgais bezdarba līmenis izraisa turpmāku ekonomisko diverģenci starp dalībvalstīm;
- D. tā kā tiešu monetāro darījumu programmas izziņošanas sekmes procentu likmju

pazemināšanā dalībvalstīm nevajadzētu izmantot kā iespēju izvairīties no strukturālām reformām, kuru mērķis ir vidēji ilgā laikposmā palielināt izaugsmes potenciālu un panākt fiskālo ilgtspēju; tā kā nodarbinātības un nabadzības mazināšanas jomā vērojamās tendences liecina, ka varētu tikt apdraudēta stratēģijas "Eiropa 2020" nacionālo mērķu sasniegšana;

- E. tā kā Eiropas Centrālā banka (ECB) 2013. gada maijā un pēc tam vēlreiz novembrī pazemināja savas galvenās procentu likmes, samazinot galveno refinansēšanas operāciju procentu likmi līdz 0,25 %; tā kā, ņemot vērā kopš 2014. gada sākuma izsludinātos papildu monetārās politikas pasākumus, galveno refinansēšanas operāciju procentu likme tagad ir 0,05 % un noguldījumu iespējas procentu likme ir -0,2 %;
- F. tā kā reālo interešu likmju pazemināšana nav nedz uzlabojusi kredīta pieejamību mājsaimniecībām un uzņēmumiem, nedz veicinājusi IKP palielināšanos un darbvieta izveidi;
- G. tā kā Eurosistēmas konsolidētais finanšu pārskats 2013. gada beigās sasniedza EUR 2 285 miljardus, kas liecina par samazinājumu aptuveni 25 % apmērā 2013. gada laikā; H. tā kā netirgojamie aktīvi veidoja lielāko daļu no aktīviem, kas 2013. gada laikā tika ierosināti kā nodrošinājums Eurosistēmai, sasniedzot aptuveni 25 % no kopējās summas; tā kā netirgojamie vērtspapīri un ar aktīviem nodrošinātie vērtspapīri veidoja vairāk nekā 40 % no kopējā aktīvu apjoma, kas tika ierosināts kā nodrošinājums;
- I. tā kā saskaņā ar Komisijas dienestu 2014. gada rudens prognozēm eurozonas vidējais inflācijas līmenis pazeminājās no 2,5 % 2012. gadā līdz 1,4 % 2013. gadā; tā kā inflācija eurozonā kopš 2014. gada sākuma pastāvīgi samazinās, septembrī noslīdot līdz 0,3 %, un tās prognozētais 2014. gada vidējais līmenis ir 0,5 %; tā kā inflācijas līmeni raksturojošais vispārējais saskaņotais patēriņa cenu indekss (SPCI) dažās dalībvalstīs 2014. gada septembrī nokritās līdz 0 % un 2015. gadā saglabāsies zem mērķa līmeņa;
- J. tā kā zemās enerģijas, it īpaši naftas, cenas ir bijis viens no galvenajiem faktoriem, kas veicināja inflācijas līmeņa pazemināšanos eurozonā;
- K. tā kā publisko un privāto investīciju apmērs eurozonā nemainīgi saglabājies līmenī, kas ir būtiski zemāks nekā pirms krīzes sākšanās reģistrētais līmenis; tā kā lielo uzņēmumu vidū bija izplatīta prakse izmantot lētas naudas vidi, lai veiktu atpirkšanu savās interesēs, nevis izdarītu jaunas investīcijas; tā kā investīciju īpatsvars IKP pastāvīgi samazinājās pat pirms krīzes sākšanās un to steidzami bija nepieciešams palielināt;
- L. tā kā M3 ikgadējais pieaugums turpināja samazināties — no 3,5 % 2012. gada decembrī līdz 1 % 2013. gada decembrī;
- M. tā kā privātajam sektoram izsniegto kredītu apmērs turpināja samazināties, tā ikgadējam negatīvajam pieaugumam palielinoties no -0,7 % 2012. decembrī līdz -2,3 % 2013. gada decembrī; tā kā dažās dalībvalstīs kredīta trūkums mazajiem un vidējiem uzņēmumiem (MVU) ir viena no galvenajām problēmām, kas kavē ekonomikas atveseļošanos; tā kā mazajiem un vidējiem uzņēmumiem piešķirto aizdevumu apjoms laikposmā no 2008. līdz 2013. gadam samazinājās par aptuveni 35 %; tā kā ir ļoti svarīgi atvieglot kredīta pieejamību MVU, jo tie nodarbina 72 % eurozonas darbaspēka un to darbvieta izveides bruto rādītāji ir augstāki nekā attiecīgie lielo uzņēmumu rādītāji;

- N. tā kā finanšu sektora sadrumstalotība joprojām ir būtiska problēma, kā rezultātā MVU nākas saskarties ar daudz augstākām aizņemšanās izmaksām, it īpaši tajās eurozonas dalībvalstīs, kuras jau skāruši sarežģīti ekonomiskie apstākļi, un tā kā tas rada izkropļojumus vienotajā tirgū, palēninot ekonomikas atveseļošanos un palielinot atšķirības starp valstīm; tā kā visaptverošā Eiropas banku novērtējuma rezultātiem būtu labvēlīgi jāietekmē pašreizējā monetārā politika un banku vēlme pastiprināt savu darbību aizdošanas jomā, it īpaši vairāk aizdodot reālajai ekonomikai;
- O. tā kā Eurosistēmas bilance 2013. gadā pastāvīgi samazinājās, atspoguļojot to, kā bankas atmaksāja ilgtermiņa refinansēšanas operāciju (ITRO) līdzekļus;
- P. tā kā ECB Padome 2013. gada jūlijā nolēma sniegt perspektīvas norādes, paziņojot, ka tā plāno pagarināt laikposmu, kurā galvenās procentu likmes saglabāsies pašreizējā līmenī vai tiks vēl vairāk pazeminātas;
- Q. tā kā banku sektora pārmērīga kredīstarpniecība varētu aizkavēt iespējamo kvantitatīvi veicinošās programmas pasākumu ietekmi eurozonā;
- R. tā kā LESD 282. pantā noteikts, ka Eiropas Centrālo banku sistēmas (ECBS) galvenais mērķis ir saglabāt cenu stabilitāti; tā kā LESD 127. pantā ir noteikts, ka, neskarot šo galveno mērķi, ECBS ir jāatbalsta vispārējā ekonomikas politika Savienībā; tā kā saskaņā ar LESD 123. pantu un Eiropas Centrālo banku sistēmas un ECB Statūtu 21. pantu valstu centrālajām bankām un ECB ir aizliegts tieši pirkt ES vai dalībvalstu iestāžu vai institūciju emitētus parāda instrumentus, tā kā vairākām dalībvalstīm tas bija *sine qua non* nosacījums, lai varētu iestāties ekonomikas un monetārajā savienībā, tā kā šādi pirkumi ir atļauti sekundāros tirgos,

Monetārā politika

1. atzinīgi vērtē ECB ātro reakciju, saskaroties ar strauji mainīgo vidi, un to, ka monetārās politikas mērķis bija mazināt stresa līmeni finanšu tirgos eurozonā un atjaunot investoru ticību vienotajai valūtai; atzinīgi vērtē ECB gatavību darīt visu iespējamo, lai glābtu euro; atzīmē ilgtermiņa iekšzemes obligāciju peļņas likmju pozitīvo vispārējo samazināšanos — it īpaši tajās eurozonas valstīs, kurām ir vislielākie parādi, — līdz vēl nepieredzētam līmenim kopš krīzes sākšanās; norāda, ka zemās peļņas likmes nav veicinājušas darbvieta izveidi un izaugsmi un ka pēdējo trūkums apdraud finanšu stabilitāti;
2. atzīmē, ka 2013. gadā joprojām ļoti intensīvi tika izmantotas galvenās refinansēšanas operācijas, vidēja termiņa un ilgtermiņa refinansēšanas operācijas, visu summu piešķirot ar fiksētu procentu likmi, aizdevuma iespējas uz nakti, ārkārtas likviditātes palīdzība un noguldījumu iespējas, norādot uz to, ka monetārās politikas transmisijas mehānisma un eurozonas starpbanku aizdevumu tirgus darbība turpina pasliktināties, lai gan salīdzinājumā ar iepriekšējiem gadiem situācija bija būtiski uzlabojusies, par ko liecināja procentu likmju starpību stabilizēšanās, pakāpeniskā starpbanku tirgu normalizēšanās un *Target II* nelīdzsvarotības mazināšanās;
3. pauž cerības saistībā ar *Target II* nelīdzsvarotības līmeņa stabilizēšanos 2013. gadā; uzsver, ka *Target II* norēķinu sistēmai ir bijusi būtiska loma eurozonas finanšu sistēmas integritātes saglabāšanā;

4. joprojām pauž nopietnas bažas par to, ka ekonomiskā aktivitāte joprojām ir zema, eurozonas IKP 2013. gadā — jau otro gadu pēc kārtas — uzrādot negatīvu pieaugumu, IKP pieaugumam 2014. gada pirmajos trijos ceturkšņos esot ļoti nelielam un bezdarbam daudzās eurozonas dalībvalstīs sasniedzot līmeni, kas apdraud eurozonas stabilitāti, kā arī iedzīvotāju un politiku atbalstu Eiropas projektam;
5. uzsver bažas attiecībā uz pastāvīgo inflācijas līmeņa pazemināšanos eurozonā kopš 2011. gada un tā atšķirībām dalībvalstīs; uzsver pašlaik vērojamo būtisko pretrunu starp ECB skaidri formulēto mērķi vidēji ilgā termiņā saglabāt inflāciju nedaudz zem 2 % līmeņa un pašreizējo inflācijas līmeni, kas vairākās eurozonas dalībvalstīs ir tuvs nullei vai pat zemāks par nulli; pauž bažas, ka saskaņā ar ECB priekšsēdētāja apstiprināto informāciju pašreizējā deflācijas tendence varētu novest pie tā, ka zūd pamats vidēji ilga termiņa līdz ilgtermiņa inflācijas prognožu izdarīšanai;
6. atzīst, ka 2013. gadā ekonomisko aktivitāti eurozonā turpināja bremzēt maksājumu bilances koriģēšana finanšu un nefinanšu sektorā apvienojumā ar augsto bezdarba līmeni;
7. uzmanīgi novēro iespējamās deflācijas riskus; atgādina, ka inflācijas līmenis, kas tuvs nullei, mazina monetārās politikas efektivitāti eurozonā; saprot, ka pēc ECB ļoti zemu inflāciju uzskata par īstermiņa ietekmes rezultātu, un cer, ka vidēji ilga termiņa mērķis tiks sasniegts, nenonākot deflācijas fāzē; tomēr atzīmē, ka ECB ir pārskatījusi savas inflācijas prognozes 2015. un 2016. gadam, tās vēl vairāk pazeminot (par 0,1–0,2 %);
8. norāda, ka nākamajos gados sagaidāmā inflācija, kas ir zem mērķa līmeņa, ietekmēs vairāku dalībvalstu parāda samazināšanas programmas;
9. norāda — ņemot vērā turpmākas atbalstošas politikas, piemēram, kvantitatīvi veicinošas programmas pasākumu, perspektīvu, un paturot prātā pašreizējos risināmos juridiskos uzdevumus, ir izšķiroši svarīgi nodrošināt juridisko skaidrību un noteiktību, lai šos instrumentus varētu efektīvi izmantot, paturot prātā Eiropas Savienības Tiesas ģenerālvokāta Pedro Cruz Villalón secinājumus, ko viņš sniedzis 2015. gada 14. janvārī lietā C-62/14;
10. uzsver, ka zemas aizņemšanās izmaksas dalībvalstīs iet roku rokā ar augošu valsts parādu, kas daudzos gadījumos sasniedz vai pat pārsniedz 100 % no IKP, un brīdina, ka jauna krīze varētu likt finanšu tirgiem no jauna izvērtēt risku;
11. norāda, ka 2013. gadā publicētās ECB prognozes neparedzēja pašreizējo nīkuļojošās izaugsmes un ļoti zemās inflācijas, pat deflācijas pazīmju, apvienojumu; ņemot vērā iepriekš minēto, prasa piesardzīgi izturēties pret pašreizējām straujākas ekonomiskās izaugsmes un augstākas inflācijas prognozēm attiecībā uz 2015. un 2016. gadu;
12. uzskata, ka slikti maksājumu bilances rādītāji ne tikai ietekmē bankas, bet arī atstāj negatīvu ietekmi uz uzņēmumiem un citiem privātā sektora dalībniekiem, jo kapitāla un finanšu trūkums mazina uzņēmumu spēju konkurēt, attīstīties un galu galā — saglabāt un radīt darbvietas;
13. ņemot vērā to, ka, neraugoties uz ECB centieniem saglabāt labvēlīgus finansēšanas nosacījumus, investīciju apmērs vēl nav atsācis palielināties, uzskata, ka ir ļoti svarīgi radīt apstākļus gan publisko, gan privāto investīciju atjaunošanai eurozonā; šajā

sakarībā aicina dalībvalstis strādāt pie finanšu sektora sadrumstalotības pamatā esošajiem cēloņiem, tādiem kā diverģējošas riska struktūras, kas sadārdzina aizdošanu attiecīgajās valstīs; prasa dalībvalstīm arī īstenot atbilstošas strukturālās reformas, lai no jauna izveidotu uzņēmējdarbībai labvēlīgu vidi, it īpaši izpildot tām konkrēti adresētos ieteikumus;

14. mudina ECB savā bilances paplašināšanas politikā apsvērt EIB projekta obligāciju iegādi, ar kurām tiek finansētas dažas no eurozonā produktīvākajām investīcijām, it īpaši no tiem projektiem, ko Komisija pēc izmaksu un ieguvumu analīzes izvēlējusies tāpēc, ka tiem ir Eiropas pievienotā vērtība, it īpaši *TEN-T* projektiem enerģijas un transporta jomā, kā arī ar digitālo vienoto tirgu saistītajiem projektiem;
15. atzīmē, ka ECB priekšsēdētājs *M. Draghi* savā runā ikgadējā centrālo banku simpozijā, kas notika 2014. gada 22. augustā Džeksonhoulā, uzsvēra, ka ir nepieciešama aktivitāte abās ekonomikas pusēs, atzīmējot, ka: apkopotā pieprasījuma politika ir jāīsteno vienlaikus ar valsts strukturālajām reformām un politiku; pieprasījuma pusē monetārajai politikai var būt svarīga loma un tā tam vajadzētu būt, kas pašlaik nozīmē atbalstošas monetārās politikas īstenošanu ilgākā laikposmā; līdzās monetārajai politikai būtiskāka loma jāpiešķir fiskālajai politikai, vienlaikus ņemot vērā spēju atmaksāt valsts parādu; lai gan ir nepieciešams palielināt publisko investīciju apjomu, lai veicinātu privātās investīcijas un atvieglotu strukturālās reformas, uzsvars ir jāliek arī uz atbilstošiem fiskālās politikas pasākumiem;
16. piekrīt ECB priekšsēdētājam *M. Draghi*, ka Stabilitātes un izaugsmes paktā paredzēto elastīgumu varētu izmantot, lai labāk risinātu vājās atveseļošanās problēmu un rastu līdzekļus nepieciešamo strukturālo reformu izmaksām;
17. piekrīt ECB priekšsēdētājam *M. Draghi*, ka pastāv iespējas panākt izaugsmi vairāk veicinošu fiskālās politikas struktūru un mazināt nodokļu slogu, neietekmējot budžetu;
18. piekrīt ECB priekšsēdētājam *M. Draghi*, ka, šķiet, ir nepieciešama papildu rīcība ES līmenī, lai nodrošinātu gan atbilstošu apkopoto pozīciju, gan plašu publisko investīciju programmu;
19. atzīmē, ka papildus ECB galveno procentu likmju pazemināšanai un refinansēšanas operāciju palielināšanai tā ir pieņēmusi arī novatoriskus instrumentus, tādus kā īpašam mērķim paredzētas ilgtermiņa refinansēšanas operācijas (*TLTRO*) un jaunas komunikatīvas stratēģijas, piemēram, perspektīvas norādes;
20. uzskata, ka transmisijas mehānisms nedarbojas kā nākas un ka ECB kopš krīzes sākuma izmantotie monetārās politikas instrumenti — lai gan sniedz atzinīgi vērtējamu atbalstu satricinājumu piemeklētos finanšu tirgos — paši par sevi nevar būt efektīvi finanšu sektora sadrumstalotības mazināšanā, izaugsmes veicināšanā un situācijas uzlabošanā darba tirgū; mudina ECB nodrošināt savas politikas labāku saskaņošanu ar reālo ekonomiku, it īpaši attiecībā uz MVU;
21. uzskata, ka monetārās politikas transmisijas mehānisma būtiskās pasliktināšanās dēļ ieguvums no lēmumiem pazemināt ECB pamata procentu likmes ir neliels; norāda, ka ļoti zemās procentu likmes ilgtermiņā ir novedušas pie uzņēmējdarbības izkropļojumiem un var izrādīties kaitējošas privātajiem uzkrājumiem un pensiju plāniem;

22. atzinīgi vērtē ECB 2014. gada jūnijā izsludinātos pasākumus, kuru mērķis ir monetārās politikas transmisijas mehānisma darbības uzlabošana; atzīmē, ka ar *TLTRO* pirmo reizi tiek izveidota saikne starp aizdevumiem, ko bankas izsniedz nefinanšu privātajam sektoram, un refinansēšanas summu, kuru bankas var pieprasīt; pauž cerību, ka aktīvu kvalitātes pārskatīšanas rezultāti liks Eiropas bankām vairāk izmantot *TLTRO*, tādējādi veicinot likviditātes pārvietošanu uz reālo ekonomiku;
23. atzīmē — ECB ir paziņojusi, ka tā pirks ar aktīviem nodrošinātus vērtspapīrus un nodrošinātas obligācijas, lai *TLTRO* atvieglotu kredītu saņemšanu; uzsver, ka šādi intervencei ar aktīviem nodrošinātu vērtspapīru tirgū jābūt pietiekami būtiskai, lai tā ietekmētu MVU piemērotās aizdevumu likmes un mazinātu sadrumstalotību, un ka tā ir jāveic pārredzamā veidā, pārmērīgi neapdraudot ECB bilanci;
24. uzsver savas bažas par to nosacījumu būtisko sadrumstalotību eurozonas valstīs, ar kādiem piešķir aizdevumus MVU, kā arī par atšķirībām MVU un lielākiem uzņēmumiem piemērojāmās finansēšanas likmēs; uzstāj, ka šīs ieilgušās problēmas netiek pienācīgi risinātas, izmantojot ECB nesen izsludinātos pasākumus banku aizdevumu izsniegšanas pastiprināšanai, un ka ECB būtu jāizpēta faktori, kas traucē kredīta pieejamību MVU; aicina ECB izpētīt, vai minētās atšķirības ir jebkādā veidā saistītas ar koncentrāciju banku sektorā;
25. uzsver, ka, ņemot vērā 2014. gada jūnijā un septembrī izsludinātos pasākumus, ir sagaidāms, ka ECB bilance būs apmēram tāda, kāda tā bija 2012. gada sākumā; atzīmē — lai nodrošinātu šo plānoto palielinājumu, ECB vajadzēs būt ļoti modrai attiecībā uz kredītrisku, ko tā pēdējā laikā uzņēmusies;
26. uzskata, ka līdz šim piešķirto netiešo subsīdiju kopējā summa būtu pakāpeniski jāatgūst par labu nodokļu maksātājiem, kad būs atgriezušies normāli ekonomiskie apstākļi;
27. atzīmē, ka ECB ir vairākkārt paudusi gatavību savu pilnvaru ietvaros izmantot papildu netradicionālus instrumentus un mainīt savu intervenču apmēru vai sastāvu ieilguša zemas inflācijas perioda gadījumā; saglabā labvēlīgu attieksmi pret papildu netradicionālu pasākumu izmantošanu, taču uzsver, ka šādi pasākumi nebūs pietiekami, ja netiks pareizi kombinēta fiskālā politika, investīcijas un strukturālās reformas;
28. uzsver, ka nevajadzētu pārvērtēt pašlaik izmantoto netradicionālo monetārās politikas pasākumu ietekmi uz reālo ekonomiku; uzsver, ka šie pasākumi pēc sava rakstura ir pārejoši un ka to mērķis ir dot dalībvalstīm laiku to fiskālā stāvokļa konsolidācijai un nepieciešamo strukturālo reformu īstenošanai, lai veicinātu ekonomikas izaugsmi un situācijas uzlabošanu darba tirgū;
29. atzīmē, ka nestandarta monetārās politikas īstenošana ilgākā laikposmā varētu saasināt izkropļojumus kapitāla tirgū; prasa ECB rast pareizo līdzsvaru starp risku, kas saistīts ar tās atbalstošās monetārās politikas īstenošanas priekšlaicīgu izbeigšanu, un riskiem un izmaksām, kuri saistīti ar šādas politikas īstenošanas izraisītajiem iespējamiem izkropļojumiem; tādēļ prasa ECB izstrādāt rūpīgi pielāgotas nestandarta politikas nostādnes, lai ierobežotu šādus izkropļojumus;
30. atgādina, ka apkopoto pieprasījumu nav iespējams veicināt ar monetāro politiku vien, to nepapildinot ar atbilstošiem valsts līmenī īstenotiem fiskālajiem stimuliem un strukturālām reformām;

31. uzsver — kā liecina gados pirms krīzes gūtā pieredze — stabils inflācijas līmenis, kas atbilst ECB noteiktajam vidēja termiņa mērķim, var tikt asociēts ar nepastāvīgu privātā parāda dinamiku, tādējādi uzsverot to, cik svarīgi ir spēt pārvaldīt aktīvu burbuļus un kredīta pieaugumu pat tad, ja tiek garantēta cenu stabilitāte;
32. atgādina, ka Līgumos noteiktā ECB neatkarība tās monetārās politikas īstenošanā ir nepieciešama, lai varētu sasniegt cenu stabilitātes saglabāšanas mērķi, t. i., saglabāt inflāciju tuvu 2 % līmenim, tomēr zem tā; atgādina arī, ka visām dalībvalstu valdībām un publiskajām iestādēm būtu jāatturas prasīt ECB veikt darbības;
33. atgādina, ka visi ECB Ģenerālpadomes locekļi ir apņēmušies pildīt pieņemtos lēmumus, kas saglabājas konfidenciāli, ja vien netiek nolemts tos publiskot;
34. aicina ECB mazināt savu lomu trijotnē, lai pastiprinātu neatkarību no politiskajiem lēmumiem;
35. atgādina, ka atbilstoši LESD 127. pantam ECB, neskarot savu galveno mērķi, atbalsta vispārējo ekonomikas politiku Savienībā, kā noteikts LESD 282. pantā; šajā sakarībā uzsver monetārā dialoga nozīmi;
36. uzsver, ka skaidra monetārās un fiskālās politikas nošķiršana nozīmē to, ka monetārajām iestādēm nebūtu jāpiešķir subsīdijas institūcijām, kas gūst labumu no likviditātes nodrošināšanas, jo šādu subsidēšana līdzinās fiskālajai politikai;
37. pauž nožēlu, ka ECB ir pārsniegusi savas Līgumos paredzētās pilnvaras, par ko liecina Spānijas, Itālijas un Īrijas valdībām nosūtītās ECB bijušā priekšsēdētāja vēstules;
38. atzinīgi vērtē ECB soli uz priekšu, nolemjot publicēt savu sanāksmju kopsavilkuma protokolus, un ar nepacietību gaida šī lēmuma īstenošanu, sākot no 2015. gada janvāra; atzinīgi vērtē to, ka ECB Ģenerālpadome ņēma vērā šo visos Parlamenta ziņojumos par ECB gada pārskatu izteikto prasību;
39. uzskata, ka centrālajām bankām visā pasaulē būtu aktīvi jāstrādā, lai izvairītos no jebkādas politikas, kas varētu radīt vispārēju negatīvas ietekmes domino efektu; atzīmē, ka dažas centrālās bankas aicina citas centrālās bankas uzņemties atbildību par iespējamo monetārās politikas negatīvās ietekmes domino efektu ilgi pēc tam, kad tās vienpusēji jau ir īstenojušas pašas savu politiku;
40. uzskata, ka jaunākā pieejamā informācija uzsvērti parāda, kāda nozīme ir piesardzīgai ārkārtas likviditātes palīdzības izmantošanai nākotnē; uzsver — nav pieņemams tas, ka kādas dalībvalsts banku sektors šādā veidā atkal nonāktu parādos, kas veido būtisku daļu no IKP;
41. mudina ECB turpināt uzlabot savu dzimumu līdztiesības politiku attiecībā uz iecelšanu amatā, lai novērstu pašreizējo plaisu; atzinīgi vērtē to, ka *Daniel Nouy* tika izraudzīta Eiropas banku sektora uzraudzības vadīšanai, it īpaši ņemot vērā viņas lielos nopelnus un kritērijiem atbilstošo dzīves aprakstu (CV);
42. uzskata, ka lielāka uzmanības koncentrēšana uz izaugsmi un publiskajām investīcijām (piemēram, Komisijas priekšsēdētāja *Jean-Claude Juncker* ierosinātā investīciju pakete EUR 300 miljardu apjomā) kalpotu par papildinājumu ECB centieniem ar atbilstošas politikas palīdzību palielināt nodarbinātību un izaugsmi Eiropā;

Finanšu stabilitāte

43. atzinīgi vērtē to, ka 2014. gada 4. novembrī pilnībā sāka darboties vienotais uzraudzības mehānisms (VUM) — Banku savienības pirmais pīlārs; atzīmē, ka šis svarīgais solis Eiropas finanšu nozares integrācijas virzienā tika panākts, pateicoties sagatavošanās darba, tostarp aktīvu kvalitātes novērtējuma, veiksmīgajai pabeigšanai; izsaka pateicību ECB par savas uzticamības izmantošanu, lai atbalstītu Eiropas banku sistēmu; uzsver, ka nedrīkst sajaukt ECB uzraudzības un monetāro funkciju;
44. atzīmē, ka aktīvu kvalitātes pārskatīšana un stresa testi, ko Eiropas Banku iestāde (EBI) veica sadarbībā ar vienoto uzraudzības mehānismu, ir atklājuši Eiropas banku sistēmas joprojām vājās vietas; pauž cerību, ka rezultātos ir atbilstoši ņemti vērā visi riski, lai nepieļautu Japānas finanšu krīzei raksturīgās situācijas atkārtošanos Eiropas banku sektorā un tādu aizdevumu atmaksas termiņa pastāvīgu pagarināšanu, kurus nav iespējams atmaksāt;
45. uzskata, ka ECB ir liela atbildība par to, lai nodrošinātu, ka nākotnē banku rekapitalizācija tiek veikta, izmantojot iekšējās rekapitalizācijas shēmu gadījumos, kad piekļuve tirgiem ir apgrūtināta vai pat neiespējama;
46. aicina ECB ikdienas praksē nodrošināt, ka tiek pilnībā nodalīta monetārā politika un ECB kā banku uzraudzītājas loma;
47. uzsver, ka VUM mērķis ir nodrošināt uzticēšanos eurozonas banku sektoram un līdz ar to ticību finanšu stabilitātei; atgādina, ka jaunā VUM demokrātiskā pārskatatbildība Eiropas Parlamenta priekšā ir izšķiroši svarīga, lai nodrošinātu jaunā uzraudzības režīma ticamību; tādēļ uzsver to, cik nozīmīgs ir 2013. gada novembrī noslēgtais Parlamenta un ECB iestāžu nolīgums par demokrātiskās pārskatatbildības par MVU praktiskās īstenošanas kārtību un tā pilnīga īstenošana;
48. atbalsta viedokli — lai iekšējo rekapitalizāciju padarītu ticamāku un efektīvāku, Eiropas tiesību aktu izstrādē būtu jāvirzās uz riskantāku investīcijas darbību nošķiršanu no tradicionālās banku darbības;
49. uzskata, ka jaunākie stresa testi skaidri parāda pašreizējā starpiestāžu satvara ierobežojumus, jo stresa testos netika apskatīts deflācijas scenārijs, lai gan šādi deflācijas riski ir jāuztver ļoti nopietni;
50. atzīmē, ka, neraugoties uz salīdzinoši zemu rentabilitāti, eurozonas bankas ir pastāvīgi turpinājušas stiprināt savas kapitāla pozīcijas, kombinējot kapitāla pieaugumu un riska svērto aktīvu samazināšanu, kā arī publisko atbalstu; atzīst, ka vairākos gadījumos kapitāla palielināšana tika veikta saistībā ar dalībvalstu finansiālās palīdzības programmām;
51. pauž bažas par to, ka daudzas eurozonas bankas joprojām ir atkarīgas no centrālās bankas finansējuma; uzskata, ka ir ļoti svarīgi izveidot labi regulētu kapitāla tirgus savienību, lai mazinātu eurozonas valstu ekonomikas pārmērīgo atkarību no banku sistēmas;
52. norāda, ka labas pārvaldības nostiprināšana bankās palielina uzticēšanos banku sektoram, tādējādi arī veicinot finanšu stabilitāti;

53. norāda — lai gan kredīta piešķiršana nefinanšu privātajam sektoram joprojām ir inerta, operācijas ar valdības vērtspapīriem vēl aizvien ir būtisks eurozonas banku peļņas avots; uzskata, ka būtu jāpaātrina tehniskais un leģislatīvais darbs attiecībā uz riskiem, kas saistīti ar valsts parādu; aicina ECB izteikt brīdinājumu tām bankām, kas turpina palielināt to turējumā esošās valdības obligācijas, vienlaikus samazinot privātā sektora kreditēšanu;
54. atzinīgi vērtē Komisijas leģislatīvo priekšlikumu par banku sektora strukturālo reformu; norāda, ka līdzīgas reformas jau ir ieviestas vairākās dalībvalstīs; aicina ECB sadarboties ar citām attiecīgajām iestādēm, lai Eiropas līmenī veiktu ilgtspējīgas strukturālās reformas, ar kurām tiktu pārtraukta subsīdiju piešķiršana lielu finanšu iestāžu tirdzniecības darbībām un nodrošināti vienlīdzīgi konkurences apstākļi finanšu pakalpojumiem;
55. atgādina, ka vienotais noregulējuma mehānisms (VNM) — Banku savienības otrais pīlārs — sāks darboties 2015. gada sākumā; uzsver nepieciešamību turpināt attīstīt Banku savienības trešo pīlāru;

o

o o

56. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai un Eiropas Centrālajai bankai.